

tal vezéreltetve, ez alkalommal azért gyűlt itt össze, hogy Nagyságodat, mint e hon legnagyobb fia nővérét és e hon dicső leányát tisztelje és azon kegyes leereszkedésért, melyet becses megjelenésével körültekintően, bár rövid időn át, igen tisztelt személyisége által volt kegyes e város polgársága iránt tanúsítani: halás köszönetét kifejezze. A midőn ezen mindnyájunkat egyaránt legkedvesebben érintett megtisztelésünkért hálaérzetünket kifejezni szerencsések lehettünk; egyúttal mély tisztelettel felkérjük Nagyságodat, hogy legyen kegyes mindnyájunk által szívünk egész mélyéből szeretett Kossuth Lajos, e hon legnagyobb fiának tolmácsolni azt: hogy e hon összes polgárai, mint egy lélek meg nem szűnő hazafiai rajongással őt tisztelik és szeretni soha meg nem szűnnek; miről volt alkalma Nagyságodnak hazánkat átutaztatva személyesen meggyőződhetni; és hogy az általa kibontott e hon szabadság zászlaját minden fergeteg, hullám és vész ellen vagyunkkal, vértükkel és clettükkel készek megvédeni. Nagyon fáj nekünk, hogy ez alkalommal Nagyságodtól búcsút kell vennünk és hogy nem lehet körültekintően állandó tisztelet és szeretetünk tárgya. De a Gondviselés ebbeli intézkedései ellen — ki minden ember sorsát kezében tartja, utjait és költelességeit meghatározza — mi parányiságok egyebet nem tehetünk, mint azt, hogy kivánjuk Nagyságodnak: miszerint a mindenható Úr becses személyét utáiban szerencsésen vezérelje és még számos évekig mindnyájunk örömeire és a legnagyobb hazafi, Kossuth Lajos gondviselője gyánant sokáig őrizzesse. Eljen Ruttay Kossuth Lajos! Eljen Kossuth Lajos! — Beszédét hosszantartó éljenzés követte. Az agg honleány könyves szemekkel hallgatta végig a beszédet. E kitüntetés — ugymond — nem neki szól, hanem forrón szeretett bátyjának és annak az eszmének, melyet bátyja képvisel. Meg fogja mondani bátyjának, hogy a lelkesedés és a szeretet még nem halt ki személye és az általa képviselt eszme iránt. Lelkes szavait hosszantartó éljenzés és „Eljen Kossuth Lajos“ kiáltások követték. Ezután a dalárda a „Szózat“ ot énekelte el. Erre a menetet zenésztől a Kossuth-nóta éneklése közben ismét a Nép körbe vonult. — Zombor sz. kir. város polgársága megmutatta ezen tüneményen, hogy szívvel-leléssel magyar. Ki gondolhatott volna 10—15 év előtt Zomborban arra, hogy Kossuth Lajos nővére fátylaszenét kapjon!!!

Pályázat van hirdetére aug. végéig a szerb zsinati ügyintézői állásra Karlovocon; fizetés 1200 frt. Pályázhatnak trilingvista végzettségű jogászok.

Kinevezés. A zombori pénzügyigazgatóság Feuermann Manó zombori m. kir. adóhivatali gyakornokot ugyanazon VI. oszt. adótitésnévére nevezte ki.

Áthelyezés. Apatinból írják: Ambros Vince, dunagözlajozási hivatalnok, Apatinból Tittelbe helyeztetett át saját kérelmére. Bucsuzása mélyen meghatotta számos ismerősét s jó barátait; joggal fájjaljuk távozását, mert 15 évi itt tartózkodása alatt joggal kiérdemelte azon szeretetet s nagyrabecsülést, melylyel ragaszkodtunk hozzá.

Athelyezés. A pénzügyminiszter dr. Szterszky Vince, kir. pénzügyi fogalmazót saját kérésére a zombori m. kir. pénzügyigazgatóságtól a kolozsvárihoz helyezte át.

Választás. Ujvidéki r. k. tanítónak Berencz Mihály újfuttaki tanító választotta meg az iskolaszék által egyhangulag.

Gajdobrai gaudiumok. (Káplán, kántor, kaszinó.) Habemus papam! Veniam praecuram: Habemus cooperatorem! Itt a capellanus ruralis! — Végre tehát kapott kisegítő derék, de kissé megtört plébánosunk. Itt is az ideje nagyon, hiszen két év óta petitionál az anélkül a jó presbyter: „Tenuim, rogo capellanum!“ Szeliden, barátságosan utasították el a hevílt parochust: „Non est, quod indiges, sed quibus carere non potes!“ (Ne azt nézd, hogy mire volna szükséged, hanem ami nélkül el nem lehetsz!) De nem azért táborilelkészkedett az új hazában a derék pater, hogy megszüntesse az ostromot. Újra dühöngött. Akkor azt felelték neki: „Lento gradu! Quod cito fit, male fit!“ — Hanem ő erősen ripostirozott, mondván: „Bis dat, qui cito dat, nil dat, qui munera tardat!“ Ez aztán hatott. — Az érseki kemencéből limbusi szénávonóval rögtön egy új sütet friss paposkát küldtek neki — *postea restitit.* Üdvözlöjük a tisztelendő urat, Isten hozta körünkbe! Csupán egyre figyelmeztetjük barátságosan. Jelszava legyen a parochián: *Solera serua!* Különösen jól figyelje meg a főnök urnak „szemöldredtől izmait“, és felelte figyeljen tájékpáira! A kántor ural pedig meg van ugyan engedve, sőt a „nexus“ szerint kell is jó lábon állnia, de csak az első kocciatásig, mert azontúl a jámbor nem igen szokott már jó lábon állni, nem mondhatván el magáról a szoltárosal: pes meus stetit in directo! — Most különben a fama szerint fűrdők valahol az atyafi, de titokban hagyvan ide a falut, senkisémet sejtji, merre bukik a Pelagosa vizeben. En azt hiszem „Bor“-székre utazott, de más versio szerint örökséget keresni ment Eldorádóba, a mire most égető szüksége lehet, miután messze van még a szifert. A koresmai bornak pedig így nyári időben azt veti föl, hogy az nagyon savanyu... Non placet mihi! Pedig hát csak a sörrel volnánk ugy, mint a boritallal, de Gaubriusn öfélége nedűje, kivált a kaszinóban... de nini, hiszen arra fölfelé talán még nesztét sem vették a fontos hírek, hogy mi egy hónap óta társastestület alakultunk, meggondolván okosan, hogy egyenkint könnyebben törnek el a rudak, mint egy kötegben. Hanem mintha kezdene már is a kéve széthullani! Hát bizony nehezen tűmörülünk az igaz, de a téli zord idő majdesak összebújtat bennünket, hiszem. Persze a hiba ott van, hogy a jobb házaknak megvannak mindig a maguk vendégei, s így nem igen óhajják nyelegetni a kaszinói atmosphaerát — az urak! S aztán legnagyobb büszkeségünk, ha a házigazda szerepét adhatjuk. Meglehet, hogy mihamarabb újra külön pénzakká alakulunk, s aztán mi is elmondhatjuk, mint annyi sok vacillans vállalat: „bizony beltrévt a hicsakunk!“ Pedig hát benne van az a doktor kusztorája is, aki meg majd azzal vizsgálja magát, hogy: eszavér! a damaszki acélon is esik eszba, de azért se baj: kiköszörüljük! Paraszta!

Eszküvő. Uj-Verbászban Kozma Béla feketehegy derék tanító örök hűségét esküdött a bájos Kármán Stancsi kisasszonynak, néhai Kármán János ujvidéki ügyvéd és vármegyei esküdt leányának.

Választás. Dr. Klein Miksa bajai orvos Dunaszekesőre körörvóssá választott.

Ó-Becse új r. kath. iskolát épít 10.622 frt 75 kr költséggel iránnyattal.

Tűz. Az elmúlt héten Ujvidéken háromszor volt tűz. E hó 3-án megégett vagy 1000 kereszt buza a gőzcséplőgéppel együtt; e hó 5-én az ugynevezett „éhes utcában“ leégett egy szegény özevgyasszony háza és e hó 7-én pedig 500 kereszt buza lett a lángok martaléka.

Himen. Pivnicán Fischer Adolf ó-keéri kereskedő augusztus 5-én kelt egybe Giszskán Mór vármegyei virilista kedves leányával, Reginával.

Hivatalvizsgálat. A m. kir. belügyminiszter által elrendelt hivatalvizsgálat, mely a község egész belkezelésére kiterjed és miniszterileg megállapított kérdőpontok szerint halad, már a legtöbb járásban kezdetét vette és mintegy két hétig fog eltartani.

Gyermekcsínyből könnyen kiszámíthatlan szerencsétlenség történhetett volna a napokban Zentán. Ugyanis pajkos gyermek az Ó-Becse felől jövő vonat elé nagy követet raktak a sinekre s aztán lefektették az árokba, várva a történeteket. Szerencsére a veszélyt még idejében észrevették s a követet eltávolították.

Táncmulatság. A zombori kereskedő ifjak szombatán a Csitaonica vendéglőjében adott táncmulatsága szépen sikerült. Kevesebben voltak, mint amennyire számítottak, de ezért annál kedélyesebb volt a mulatság. Az első négyest 22 pár táncolta. Sándor bandája vígan és szépen buzta Merkur fiainak, kik csak a reggeli órákban hagyták abba a táncot. A mulatságon felülfizettek: dr. Pataj Sándor 1 frt, N. N. 60 krt, Andráska Mátyas, Bagó István, Bussa Tivadár, Neora Ferenc, N. N., Páncs György, Singer S., Nasits nővérek, Trovany Konstantin 40—40 krt, Czeisl József és Hanzmann K. 20—20 krt, a rendezőség 5 frtot.

Eljegyzés. Vicsék Antal tinóvári r. k. tanító eljegyezte Pukkel György szabadkai vendéglős kedves leányát Margitot.

Selyemtenyészésünk ez évben ismét örvedes emelkedést tüntet föl, amennyiben az egész országban 1 millió 32 ezer kgr. selyemgubó váltott be, tehát 32 ezerrel több, mint amennyi maga Bezerédj kormánybiztos 1890-re megjósolt. Ujvidéken ez idén 48,069, Topolyán 10,651, Tittelen 27,220, Uj-Verbászban 23,064, Zomborban 32,790, összesen tehát 141,796 kgr. váltott be.

Hirtelen halál. Ujvidékről írják: A Pétervárad mellett létező ugynevezett „tekiai“ kegyhelyen e hó 5-én egy szerénnyegyei Horváth Anna nevű asszony összerogyott s pár perc múlva meghalt.

Tűz Topolyán. F. hó 7-én d. u. 1 órakor Topolyán a piactéren, Adler Mór udvarán, a takarmány ismeretlen okból kigyuladt s a tűz belekapott faraktárába s pár perc alatt lángban állott 4 ház és számos melléképület. A kár mintegy 6 ezer forint. Az épületek mind biztosítva voltak. A tűz mérhetlen árnyakat öltethet volna, ha derék önkéntes tűzoltóink emberfeletti erővel nem működnek. Az oltásnál kiténtek még különösen Mezei szolgabíró, ki az égő házból minden holmit kiadagolt, és Dubszky cirksus tagjai, kik macskaiügyességükkel igen sokat mentettek.

Gyászhir. Környei Kálmán, zombori pénzügyigazgatósági fogalmazó e hó 6-án, életének 32-ik, boldog házasságának 3-ik évében, a vörös-kereszt-egylet budapesti Erzsébet-kórházában hosszas szenvedés után meghalt. Özevgyet, szül. Környei Stefánia urnót és feléves leánykát hagyott maga után.

Fegyvergyakorlatok. A 23-ik számú közös gyalogezred Zomborban állomásozó első zászlóalja vasárnap délután 5 órakor indult Szabadkára, hol az ottani 56-ik és ujvidéki 6-ik számú gyalogezredek egy-egy zászlóaljával ezredgyakorlatokat végez. Az „Elefánt“ vendéglőben szombaton megtartott szokásos tisztisajószóvetel, tehát egyszersmind bucsu estély is volt. — Honvédeink őszi fegyvergyakorlata e hó 25-én kezdődik és 35 napig tart. A gyakorlatok után minden századnál 60 embert tartanak vissza, hogy őket a Mannlicher-puska kezelésére betanítsák. A három bácskai honvédszászlóalj mindegyike kapott már 26 db Mannlicher-puskát.

Halálozás. Feketehegyen Márberger Salamon 73 éves kereskedő e hó 3-án elhunyt.

Dementi. Több fővárosi lap azt hiesztelte, hogy az Ujvidéken létesítendő új szerb pénzintézet élén Brankovits György pátriárka is áll. E hír alaptalan, mert a pátriárka csak részvényese és pénzintézetnek. Az intézők pedig: br. Nikoits, Dungserszki, Sztefanovits, dr. Vucsetich, dr. Polih, dr. Jójkity stb.

Himen. Baján Hesszer Ignác borkereskedő leányát, Judith kisasszonyt, eljegyezte Grósz Adolf kis-körösi kereskedő.

Boszorkány-e vagy kísértet? Hogy boszorkányok nincsenek és nem is voltak, azt Könyves Kálmán IX. magyar király megmondta, több mint 700 év előtt, azt azonban elfelejtette megmondani, hogy nem is lesznek s talán ez lehet az oka, hogy némelyek — nem mondom a nép alsó rétegéből — mert meggyőződésük szerint, bár sajnos, a társadalom minden rétegében vannak olyanok, kik hisznek a boszorkányok létezésében. Az a szállási gazda vagy gazdasszony, p. ha telene a gondatlanság következtében nem ad elég tejet, szentül meg van győződve, hogy ez vagy az a szomszéd barácsolja el az ő hasznát, elhordván azt a Gellért hegyre a lakomára, a hol még a mosogató dézsákat is friss tejjel öblögetik ki; s nem mulasztja el a kovácstól megkérdezni, van-e hetyyuku patkója? a ta-kácstól van-e kilencnyitűs zsákja? minthogy ezekkel boszorkány uraságot vagy asszonyomat meg lehetne fogni szöröstől-böröstől, a mint kutya vagy macskaképeben ott settenkedik az istálló körül. És ha egyáltalán nem kerül hurokra egyetlen boszorkány, oka ennek az, hogy nem találai alkalmas patkót, zsákot, s a nép lite szerint a boszorkányok úzik továbbra is, nem éppen istenes mesterségükért. — Hát mint szóljak a kísértetekről? Legalább ezer embert hallottam már esküdni, — kubikos, kofa, gavallér és nagysámat, — hogy bár ő nem hinné el senki fiának, ha saját maga nem győződött volna meg, hogy a padláson valami elátkozott lélek járja a kállai kettőt; láncsörgetve vonul végig éjjeli 12 órakor a szobákban vagdalva, csapdosva az ajtót; sőt némelyek (Uram bocsás!) szemekkel látták is ezt vagy amazt a megholtat, kit így szólítottak meg: minden jó lélek az urat dicséri! Az így felelt vissza: én is dicsérem ha lehetne, de hát el vagyok kárhozva. Hogy megszabadulhassak a „Purgatelijumbu“ mondjatok el érettem kiskedden reggeli 7 órakor 77 miatyánkot és 19 üdvözetet, mondassatok el a szegedi barátokkal 3 misét s az Isten meg fog áldani benneteket. Erre „az“

hazajáró eltűnt vala. (Mondja aztán még valaki, hogy a lélek láthatatlan!) A szállási gányó, mint p. Rövid András ó-kánizsai földmives, ki különben derék ember, de hát a topolyai víznézó asszony parancsára — hogy megszabaduljon betegségétől — 3 napig éjjel-nappal elült a szemétdomb sarkán, Róza nevű (Zsiga bácsi állítása szerint) jóképű leányával oly erősen állították, hogy az ő 5 lánc kukoricájukban valahányszor ő vagy a lányka mással megjelen babot, kukoricát, burgonyát szedni, láthatlan kezek, bizonyosan lélek, — legyen az jó vagy rossz — de nem ismer tréfát s minduntalan kedve szotytyan görönggyel dobálódzni s a háziak már nem is mernek arra menni. Hogy mindezt szentül elhitte a szállási jámbor nép, azt mondanom se kell s végre többek unszolására Rövid gazda (az esze sem hosszu) jelentést tett a községi előjáróságnál, hogy az ő kukoricájában így meg amugy csodálatos dolgok történnek. Erre kiküldetett Bakota külterületi biztos néhány lovas rendőrel a kísértések eme gyászos helyére, megnyugtanni a polgárokat, meggyőzni őket a dobálás lehetetlenségéről. S ime! bár a kukoricát szelvény-hosszában átkutatták eredménytelenül, nem találtak benne senkit s mégis irtalmatlanul megdobáltattak azon láthatlan valaki által; sőt Bakota biztos még most is mutogatja nyomát azon göröngynek, mit akkor azon tulvilági gyöngédelen szellem a hátához koppintott s ha ezt valaki el nem hiszi, Szecsei közrendőr még össze is szítja. — De már ennek uraim! fele se tréfa. — A közeli szállási lakók csak a keresztet hányták — nem ugyan a kocsira, azt már behordták — hanem magukra s egészen megrémültek ezek hallatára. Végre, hogy minden csak gonosz tréfa lehet, bebizonyítandó, egy nagy vegyes társaság kirándulásra határozta el magát augusztus 4-én, megfogni a gézengúz — ha van — a kukoricában, a miert a népet meri ijesztetni. Emlegett társaságban résztvett: egyik bíró, a nagyvendéglős, egy tanító, az állomásfőnök, a megdobált biztos, a községi kertes, egy kiszolgált csendőr, néhány képviselő (nem országos), több közrendőr, egy sereg plebejus, egy ügyvéd (ha megfogják bepöröli); mindenik hatalmasan fel vala fegyverkezve, bittal, vadászfegyverrel, forgópisztolylyal, csak a „Bácska“ tudósítójánál volt fegyver helyett egy példány a „Zombor és Vidék“ből, attól megijedt volna még az ördög is; vitetett ki továbbá 15 kgr. hus, bor elegendő kvantum- és kvalitásban, mert hát ily mulatságos és Istennek tetsző dolog után okvetlenül lakomát kell esapni. Kierkezvén a szállásra d. e. 9 1/2 óra tájban említett díszes menet, rögtön kezdetét vette a furcsa hajszja az erdő magasságu kukoricában. S az eredmény mi volt? Természetesen semmi nem vala észlelhető. Lehet, hogy a leánykát valamelyik csintalan, kamasz béres megdobta s ebből keletkezett az egész kísértetes história. Bakota bizost pedig hátha dobhatta egyik tréfás legénye. A kísértetfogás után fecerunt magnum áldomás és ősi csendes következtek, később nagy kacavadászat (valódi) s a csárdákban újból még magnumabb áldomás porral és borral. — Hanem azért ne higgye senki, hogy Rövidéket sikerült meggyőzni a kísértet lehetetlenségéről. L. J.

Gyilkos szerkesztő. Tomics Jása bűnpörében az ujvidéki törvényszék már befejezte a királyi tábla által elrendelt pótvizsgálatot. Az újabb vértárgyalást, melyen Lobmayer törvényszéki elnök lesz az előadó, a jövő hó közepe táján tartják meg.

A kupuszinaí árvatár hihedt sikkasztási bűntényében szombaton volt a végtárgyalás a zombori törvényszék előtt. Az elikkasztott összeg 13,662 frt 33 kr, melyet a község lesz kénytelen megfizetni árváinak, minthogy a vádlott és elítelt Buják Gáspárnak semmi vagyona sincsen. Érdekes tudni, hogy Buják Gáspár 1878-tól kezdve 11 éven keresztül ellenjelölt nélkül közfelkiáltással választott meg s oly népszerűségnek örvendett, hogy ellene senkit fölléptetni sem mertek soha. Az ötvenegy éves ember, öt gyermek atyja, mikor Városhy László főszámvévo izról izre előadta az ő manipulációját, megtörve fakadt beismerésre. A sikkasztást, bevallása szerint, csak 1883-ban kezdte és oly módon üzte, hogy míg hivatalban maradt, őt leleplezni nem lehetett. Fogása egyszerű, de biztos volt: *nein vette be schová a bevételeket* és így akárci jött vizsgálatra, sohasem talált hiányt; mert megvizsgálai csak azt lehet, ami be van vezetve a könyvekbe, panaszos meg soká nem jelentkezett. Ha valamely árva részére utalvány érkezett, azt mindig valamelyik legközelebbi jövő hagyatékából fizette ki. Ha egyes adósok megvett árvabirtokért tartoztak, azt kétszer elszámolta; ugyanis egyszer bevételezte mint készpénzt, másodsor mint kötvényt. A törvényszék enyhítő körülményül a kínálkozó alkalmat és laza ellenőrzést tekintve, öt négy évi fegyháza stb. ítélte. Az árvatár pedig követelésével polgári perutra utasítottat.

Táncfűzérke. Apatinban Rottmüller Mór tánc-tanító, 6 heti táncitanításának befejeztekor, f. hó 9-én jól sikerült táncfűzérkét rendezett.

Ujvidéken városi állatorvosi állásra pályázat nyitattott aug. 20-iki határidővel. Fizetése 200 frt, lakbéré 100 frt.

Hangverseny és műkedvelői előadás. A hódsági ifjuság folyó 1890. évi augusztus hó 19-én, Schwerer Fiedel vendéglőjében jótékonycélna hangversenyyel egybekötött műkedvelői előadást rendez. Müsorozat: 1. Nyitány. Zongorán négy kézre előadják: Kolozsváry Irma k. a. és Jusits Elemér. 2. Szép Ilonka. (Melodráma.) Vörösmarty költeményére Erneytől. Előadják: Lorenz József és Braunhoffner József. 3. Első férj. Vigjáték 1 felv. Bayardtól. 4. Polka de la Reine. Rafftól. Előadja Braunhoffner József. 5. Faust. Phantasia de Concert. D'Alardtól. Előadják: Omelka Irma k. a., Agoston és József. 6. Magyar népdalok. Eneklí: Darázy Matild k. a., zongorán kíséri: Trischler Irma k. a. 7. Reinecke Concertstüick. Előadja: Omelka Irma k. a. 8. Bálkirálynő. Vigjáték 1 felvonásban. Berceztől. „Első férj“ személyei: Blanchet: Szendy István. Arsénie: Trischler Irma k. a. Victor: Willmann János. Juliette: Darázy Matid k. a. Bonin: Dr. Szabó József. — „Bálkirálynő“ személyei: Füleky Belizár: Saultéty Jenő. Natália: Trischler Etelka k. a. Jozefin: Schumacher Aranka k. a. Szabó Elemér: Lorenz József. Fodor Tassziló: Nonnenmacher Henrik. Temesi Laci: Trischler Xavér. Gyarmathy Pista: Kubesch József. Keresztü Ábris: Lescheditzky János. Virágh Adorján: Jusits Elemér. Tarnay Gábor: Hukstett Fülöp. Manyoki Muki: Trischler Gyula. Zöldi Jóska: Hauswirth József. Kesselekió Marci: Leszmeister Antal. Jean: Gerresch Nándor. Rendező: Trischler Károly.

Bucsub kaszinó, saját kezűleg rendez, melyre várják meg, miszt küldetni. Belép 1890. évi augusztus 15-én.

Kiskőrös Szondi törvénys a sorshúzás. Ne alatt, a törvény birtokosoknak okkeresztül, mint van a község, e

M

Beküld

utcaiban egész szantásaira, akuntalan a rand utat egészen annyira, hogy járdáról letérő akadályozása háztulajdonos.

Sport.

Iles Sport-Egylet meg ez évi szozamu közönség kezölög alakult bajnok. Jegyző Pénztárnokok: Petonszky József, Frankl István, litó: Georgovits.

A versenyekei egyesület küldött voltak a „Buda Magyar Testgyköré“, a „Buda megzó-Vásárhely-Vasparipa Egyemelte a vidék Józseffel, dr. Dienes Kálmán, Keeskeméti Darudics József, a sodik lett Bau 15 km. (nemze Dáni Nándor a első 40 p. 25 volt bajnokjelöl György, 47 p. Grácból. Jó or Mielny Gyula, ban kezdtől leendő uszóbajn és első lett S p bécsi és vöslan mp. alatt. A 30 erős küzdelem Gusztáv a „Magy Föltávtva, az er perchen a mású csak Gusztáv g europai rekordó Balogh Hugó, a Dániel 46 perc tagja. A bajno Sándor győző t lett Matkovits

madik lett Hari meg kell említe milyen Palics, felelhet meg, a tóság, mint ga dlatot és a m gász unnepegy a taltak. Az előt tetözve, hogy a ásatta és így a jogelők eredménye versenyeiben Lo második lett Le mári Tilamér a

látározott fölen magán mérköz gyaloglásban 15 az „S. K.“ tagj up. alatt. A via K.“ tagja 6 n. 2 mag uszással 2 m. 65 cm. ru jelölt lett. Matk Sajtós Sámuel a let“ tagja 101 ngrottak meg

ésf szajlakáró Réthly Pál a „S második lett Lu dori korlat- és ményt mutató Testgyakorlók E hen viadorjelöl és Bószó János kettén a „Szeg A slydóbasban 310 cmt. 17 5 jubb eredmény László a „Zombi ményvel. A baj eredmény nem 690 cm. távolb jó második lett társas vacsorára napot egy sike athleták újból

Duhaj

tetőpontra hage vagyis vasárnap oly nagy mérv a park azon re ártana a duhaa fozástól eltítat gyelmét

Bucsub

kaszinó, saját kezűleg rendez, melyre várják meg, miszt küldetni. Belép 1890. évi augusztus 15-én.

Kiskőrös

Szondi törvénys a sorshúzás. Ne alatt, a törvény birtokosoknak okkeresztül, mint van a község, e

Melléklet a „Bácska“ 62-ik számához.

Beküldetett. A liba és pulyka legeltetés az utcában egészen divatba jött a háztulajdonosok bosszantására, akik nem győzik a gyalog járdákat minduntalan a randaságtól tisztítani. Különösen a szivaci utat egészen ellepik liba és pulyka csordákkal, úgy annyira, hogy az arra járó-kelők kénytelenek a gyalogjárdáról letérni. Kérjük a r. kapitányságot ennek megakadályozása iránt intézkedni sziveskedjék. — Több háztulajdonos.

Sport. A „Szabadkai Torna-Egylet“ és az „Achilles Sport-Egylet“ 1890. évi augusztus hó 3-án tartotta meg az évi szokásos torna- és atletikai-versenyeket szép számú közönség jelenlétében. A verseny-bizottság következőleg alakult meg: Elnök: Vermes Lajos, a fardhatatlan bajnok. Jegyző: Szvoboda Lajos és Létmányi Miklós. Pénztárnokok: Bauer Adolf és Tubits Miklós. Ellenőr: Petonszky József. Időmérők: ifj. Jakobsits Imre és Frankl István. Távmérő: Mácskovits Titusz. Erőkiegymelő: Georgovits Szredoje tudor. Indító: Tomcsák Gusztáv. A versenyeken több mint 20 vidéki tornász és athleta egyetlet küldöttségileg képviseltette magát. Képviselve voltak a „Budapesti Kerékpár-Egylet“, a „Budapesti Magyar Testgyakorlók-köre“, a „Budapesti Sportkedvelők köre“, a „Budapesti Egyetemi Athletikai-Club“, a Hódmező-Vásárhelyi Torna- és Vivő-Egylet, a „Szegedi Vasparipa Egylet“ stb. A versenyek lefolyását nagyban emelte a vidéki tornászok jelenléte, köztük: dr. Imre Józseffel, dr. Draskóczy Pállal, Nagy Károlylyal, dr. Dienes Kálmánnal, Bánhidy Istvánnal, Dosits Elemérrel, Kecskeméti Daniéllal. A 15 klm. bajnoki célversenyben Rudics József lett első, 1 óra, 32 p. 31 mp. alatt. Második lett Bauer Henrik 1 óra, 32 p. 52 mp. alatt. A 15 klm. (nemzetközi) országúti vasparipa versenyben ifj. Dáni Nándor a „Sportkedvelők Körének“ tagja lett az első 40 p. 25 mp. alatt, második lett Matkovits Miklós, volt bajnokjelölt, 43 p. 48 mp. alatt, harmadik lett Haris György, 47 p. 6 mp. alatt, negyedik lett Huber Eugen Grácból. Jó erőnek bizonyultak még: Török Zoltán, Michnay Gyula, Honkó Béla. Az 500 méteres gátusásban kezdettől fogva vezetett Balogh Hugó Magyarország leendő uszójának az „Egyetem-Athletikai-Club“ tagja, és első lett 8 perc alatt, második lett Kánicz Henrik a bécsi és vöslai uszodák többszörös győztese, 8 p. 13 mp. alatt. A 300 méteres bajnoki távversenyben rendkívül erős küzdelem fejlődött ki Balogh Hugó és Tomcsák Gusztáv a „Magyar Testgyakorlók Köré“ nek tagja között. Főlváltva, az erősen hullámzó habok között, minden 5 percben a másik vezetett, ezen élet-halál küzdelem Tomcsák Gusztáv győzelmével végződött, ki 42 p. idő alatt európai rekordot ért el, egy másodperccel később érkezett Balogh Hugó, mint igen jó második, harmadik lett Gaál Daniél 46 perc alatt a „H.-M.-Vásárhelyi T. és V.-Egylet“ tagja. A bajnoki velocipedversenyben ismét ifj. Dáni Nándor győzött 1 óra 5 perc 2 mp. alatt, rossz második lett Matkovits Miklós 1 óra 7 perc 20 mp. alatt, harmadik lett Haris György 1 óra 8 perc 10 mp. alatt. Itt meg kell említenünk, hogy egy fűrdőhelynek, mint a milyen Palics, mely fűrdőhely jó hírnevének csak úgy felelhet meg, ha a fűrdőigazgatóság, illetve a város hatósága, mint gazda, a fűrdővendégekkel szemben jóindulatot és a műveltség szabályait tartja szem előtt. A tornász ünnepély alatt ennek éppen az ellenkezőjét tapasztalták. Az előfordult kellemetlenségek még azzal voltak tetézve, hogy a versenypályát a fűrdő igazgatósága felásatta és így a velocipedversenyek eredményei a gyakorlati eredményei megett maradtak. A nívendékek sikeresenében Bobula Titusz Budapestről lett győztes, jó második lett Peits István. A bajnoki kardvívásban Szathmari Tihamér a „H.-M.-Vásárhelyi T. és V.-Egylet“ tagja hátrahozott fölénytel győzött. A verseny befejezése után magán mérkőzésben leverte Radány Félixet. A 3 km. gyaloglásban 15 p. 31 mp. alatt első lett Grünwald Mór a „S. K.“ tagja, második lett Rudics József 15 p. 45 mp. alatt. A viadóri ugróversenyben Réthy Pál a „S. K.“ tagja 6 m. 50 cm. távol ugrással, 1 m. 71 cm. magas ugrással (az ugró deszka magassága levonva van) 2 m. 65 cm. rud magas ugrással, 1086 eróponttal viadortellett lett. Matkovits Miklós 1074 eróponttal jó második, Sajtó Sámuel a „H.-M.-Vásárhelyi Torna- és Vivő-Egylet“ tagja 1019 eróponttal jó harmadik lett. Kötönőnugrottak még Michnay Gyula B.-Csabáról, Kálmár József Szabadkáról. Az 1609 méteres síkversenyben ismét Réthy Pál a „S. K.“ tagja győzött 6 perc 3 mp. alatt, második lett Ruttkay Vilmos 6 perc 7 mp. alatt. A viadóri korlát- és nyújtóversenyben feltűnően nagy eredményt mutatott fel Müller Dávid (Budapestről) a „M. Testgyakorlók Körének“ tagja, 853 eróponttal második helyen viadortellett, jó második lett Ligethy Antal 776 és Böszö János 601 eróponttal jó harmadik lett, mindkettő a „Szegedi Torna-Egylet“ nek hoztak dícsőséget. A súlydobásban Matkovits Miklós 2 méter távolságból 310 cm. 17.5 kg. kőgolyóval dobta át, ami szintén legjobb eredménynek tekinthető, jó második lett Csavrák László a „Zombori Sport-Egylet“ tagja 290 cm. eredménnyel. A bajnoki korong (discus) vetésében a tavalyi eredmény nem érte el, győztes lett Matkovits Miklós (680 cm. távolságból 4 méter magasságot vetett keresztül), jó második lett Peits János. — A versenyek végeztével társas vacsorára gyűltek össze a versenyzők és a nagy napot egy sikerült táncmulatság követte, melyen az atleták újabb versenyekért a palma elnyeréséért.

Duhajkodás. A parkban az idén is egészen tetőpontra hágott a duhajkodás; f. évi augusztus 10-én, vagyis vasárnap délután a sulancok leányokkal együtt oly nagy mérvben duhajkodtak, hogy tisztességes nők a park azon részében sétáltak nem is tehettek. — Nem ártana a duhajkodókat rendre utasítani és a nagy ordítástól eltántítani. — Amire felkérjük rendőrségünk figyelmét.

Bucsubál. Folyó hó 15-én az apatini polgári kaszinó, saját helyiségeiben, könyvtára javára bucsubált rendez, melyre a n. é. közönség azon hozzáadással hivatal meg, miszerint külön meghívók nem fognak szétküldetni. Belépti jegy személyenként 60 kr. Apatin, 1890. évi augusztus hó 10-én. A rendezőség.

Kiskőről írnak: Határunk tagosítása ügyében Szondi törvényszéki bíró elnökle alatt tegnap tartott a sorshúzás. Nem hiszem, hogy tagosítás oly rövid idő alatt, a törvényeknek oly tiszteletben tartása mellett, a birtokosoknak oly általános melegegdedésére vitették volna keresztül, mint nálunk. Szondi, teljesen méltányolni tudván a közég, és az egyesek érdekeit, oly szigorú részre-

hajlatlansággal, de oly tapintatossággal és nyájassággal is vezette a sorshúzásat megelőző tárgyalásokat, hogy nincs egyetlen egy birtokos, a ki a szó szoros értelmében teljesen melegegdedve nem volna. Amellett a kilenc bizottság és a működő mérnök, Papp László, kit szintén ki kell emelnünk, derekasan megfeleltek kötelességeiknek. Sok ily mérnököt kívánunk az országnak, de különösen sok ily urbéri bírót!

Postásokhoz. A csurogri postahivatal felvevő közegének Kis Vendelnek a közönség irányában tanusított inkorrekt eljárását tovább túrni a legjobb akarat és elnézés dacára is lehetetlen. — Eltekintve számos apróbb szekatúráktól, csakis egy és pedig fontos esetről óhajtok felvilágosítást kérni (mintán a temesvári tekintetes postagazgatóságtól, hová az ügyet feljelentettem, mindeidég nem kaptam elégtételt). Ugyanis ez évi július hó 20-án, azaz vasárnap, d. u. 3 órakor a rendes hivatalos órában eselédemet elküldöttem a posta hivatalba egy ajánlott levélnek földadása céljából; megjegyzem, hogy összes levelezéseimet mindig ajánlottan eszközölöm, ki is azzal jött vissza, hogy ma vasárnap van (dacára a hivatalos órának) levelemet nem veszik fel — következésképp erre személyesen megjelentem a posta hivatalban, kérdőre vonván eddig még sehol nem tapasztalt eljárást a felvevő közeg Kis Vendelt, ki is erre egyszerűen azt mondta, hogy olvassam el a szabályokat, melyek egy darab papíron 6 általa kiállítva, senki mással láttamozva és hivatalos számmal ellátva nincsen, következésképp hiteltesítve sincsen, mely papíros az utcára nyíló ajtó közt van kifüggesztve és melyen az áll, hogy a hivatalos órák a helybeli postahivatalnál a következők: hétköznap reggel 8—12-ig, d. u. 2—6-ig. Vasár- és ünneppapokon d. e. 8—10-ig, d. u. 2—4-ig, megjegyeztetik, hogy vasár- és ünneppapokon a délutáni hivatalos órák alatt semminemű vévenyes küldemények avagy levelek fel nem vétetnek. — Nem értem, hogy a felvevő közeg mit ért akkor hivatalos órá alatt? Nem akarom binni, hogy a csurogri postahivatal ez esetben kivételt képezzen és ez által az állam kárára s megrövidítésére dolgozhasson. Kérek ez ügyben felvilágosítást, hogy tartozik-e a felvevő közeg ajánlott vagy expressz leveleket felvenni és továbbítani vasárnap délután a hivatalos órák alatt? Csurogon, 1890. aug. 3-án. Rigyei Kovács Béla, okl. gyógyszerész.

Felakasztotta magát. Szeghegyről írnak f. hó 10-iki kelettel: Tegnap délelőtt 11 órakor Feketehegyen egy Bordás István névű 70 éves öreg ember felakasztotta magát. Tettét fiával való örökös veszekedés miatt követte el.

Gabonázlet. Ujvidékről írnak a P. H.-nak: Gabonapiacunkon a forgalom minden nap élénkebb és a hozatal nagyobb. A tegnapi piacunkra körül 1200 mm. gabonát hoztak be, mind igen szép, nehéz minőségben. Szerémmegye, melynek mezőgazdasága nem régóta fejlődik — mióta ott szorgalmas kéz munkálkodik — gabonásárunkon évről-évre mindig mint nagyobb termelő jelen meg s be kell vallani, hogy terménye bármelyikkel kiállja a versenyt. Gözmalmaink mindig mint a legnagyobbb vevők szerepelnek; gabonapiacunkon a kereskedelmi világ még tartózkodik nagyobb vételaktól. Ma következő gabonárákat jegyzük: Buza 6.30—6.40 frt. Árpa (nagy hiány) 4 frt 80 kr. Zab (gyenge hozatal) 5 frt 30 kr. Tengeri ó 5 frt 10 kr, mind 100 kilogrammonként.

Törzsa dícsősége. Ez a jómódu és törekvő tiszta német közég e hó 3-án olyan határozatot hozott, mely minden tekintetben megérdemli az elismerést. Egyhangulag kimondták, hogy az ottani ref. és luth. felekezet a politikai közég támogatásával két osztályu magyar iskolát állít és két magyar tanító állásra a pályázatot kiírja. A hazafiságnak ezen beszédes tényle minden Demosthenesnél szebben dicseri önmagát!

A mezőgazdaság köréből. Ujvidékről írnak: A cséplésnek idáig a jó időjárás kedvezett s remélhető, hogy egy hét múlva be is lesz fejezve. Az idei termés jó középszerűnek mondható; a tengeri is szépen áll s gazdag termésre nyújt reményt. Szőlőhegyeink az idén is sokat szenvednek a pusztító feregőtől, ma holnap ott is mezőgazdaság lesz. Burgonya, káposzta, bab, zöldség és gyümölcs elegendő lesz. Széna sokkal több, mint tavaly.

A konzulokhoz intézendő levelek. Üzleti körökben gyakran fordul elő, hogy a cs. és kir. konzuli hivatalokhoz intézett levelek nem a konzuli hivatalokra, hanem azok vezetőjének (a főkonzulnak, konzulnak, vagy konzuli ügyvivőnek) nevére címeltetnek, mely esetekben, nevezetesen akkor, midőn a címzett konzuli tisztviselő időközben más állomásra helyeztetett át, vagy pedig ideiglenesen szabadságon van, gyakran megeseik, hogy a kérdéses levelek elintézése jelentékeny késedelmet szenved, azért a budapesti kereskedelmi és iparkamara figyelmezteti az érdekelteket, hogy ezt az eljárást jövőre saját érdekükben mellőzzék és a cs. és kir. konzuli hivatalokhoz intézett üzleti leveleiket ne a hivatal vezetőjének személyéhez, hanem mindig az illető hivatalhoz (főkonzulátus, konzulátus, alkonzulátus, vagy konzuli ügynökség) címézzék.

Hangverseny. Adán 1890. augusztus 24-én az „Erzsébet-szálloda“ dísztermében este 7/9 órakor, főmagassága dr. Haynald Lajos biboros érsek ur névnappja alkalmával, műkedvelők közreműködésével, Almásy Miklós zártkörű hangversenyt rendez Belépti díj: körszék 1 frt, zártzék 70 kr. Hangverseny után tánc. Tekintve, hogy a hangverseny tiszta jövedelme az „Adai dalkör“ alapköjének gyarapítására fordítatik, felülülzetések köszönettel fogadtatnak és hirlapilag nyugtáztatnak. Műsor: 1. a) Prelude, Bach J. S.-tól. b) „Arató lányok kara“ (Prometheusból) Lisztől. Előadják: Révfy Géza és Almásy Miklós. 2. Sonata (D dur) Mozarttól. Előadják: Wolf Etelka k. a. és Almásy Miklós. 3. „A holt költő szerelme“, drámai zeneköltemény. Szövege Jókaitól, zenéje Lisztől. Előadják: Dwelly Mariska k. a. és Almásy Miklós. 4. Faust-keringő. Gounod-Lisztől. Előadja Almásy Miklós. 5. Régi magyar zene-kécsék. Össze-gyűjtötte Káldy. a) Két kuruc tábori dal, 1672. és 1705-ből; b) „Hadik öbester nótája“ Biharitól, 1757-ből; c) „Lavotta első szerelme“ Lavottától, 1786-ból; d) Magyar nóta, Czinka Pannától, 1785-ből; e) „Beresényi nótája“ Bihar szerint, dallama 1709-ből. Előadják: Almásy Miklós és Révfy Géza. 6. „Magyarország határán“, id. Ábrányi K. Előadja: Révfy Géza. 7. „Magyar cigány alakzatok“ Taussig-tól. Előadja Almásy Miklós. 8. a) „Az eredeti Rákóczy-nóta“, amint 1709-ben tároga-

tón fújták. b) Rákóczy-induló Liszt F. átíratában. Előadják: Almásy Miklós és Révfy Géza.

Lapszemle.

A „Zasztava“ f. évi 114-ik számában: „Milyen legyen mindenképp az ember“ című cikkében dr. Polith Mihályt a következőkben jellemzi: „Vannak ezermesterek akik egy és ugyanazon tívgeből többféle italt önthetnek ki, u. m.: vizet, bort, pálinkát, rumot, stb. Vannak ilyen politikusok is, ők soha nem jönnek zavarba, jőjjön bármilyen állapot, mert soha a közjó, hanem saját személyes érdekeik lebegnek szem előtt. Szeretnek másoknak hizelegni, vállalkat veregetni, különféle italt mérni és jó szót adni, de a mellett nyugodtan maradnak és lelkiismeretük nem háborgatja őket. Vegyük pl. csak dr. Polithot. Mikor azt hitte, hogy Miletityet megtámadhatja, akkor meg is támadta. Később azonban váltva elkezdett vele szépen dolgozni. Mikor a kikindai keresztlőtt napvilágra jött, akkor a verseci „Szerbsztvo“ban (Szerbség) mást írt, másként pedig Falk Miksa bárójának. Ugyanazon időben, mikor a magyar országgyűlésen szó volt Angelyity Germán kinevezése ellen, akkor ő együttesen közreműködött Angelyityvel, 1884-ig nem volt tisztában aziránt, ki lesz a győztes és azért jónak látta visszavonulni. 1885-ik évben pedig a szerb egyházi kongresszusra nem hagyta magát megválasztani, mert nem tudta, melyik párthoz szegődjék. Germán ellen nem volt bátorsága fellépni, mert ez lett volna politikai sirja. Legjobbának vélte otthon maradni és így jóllakott a kecske is, megmaradt a káposzta is. Később elkezdett ébredezni, mert kedve kerekedett a nemzet vezérévé lenni. Nem voltak kedvében sem a Branikisták, sem a Zasztavisták. Néhai Nancsity Lázó azonban egy röpiratával sarokba szorította ökelmét és így teljesen beszegődött a Branikistákhoz, ahol idrogált 70 ezer forint és két mandatum nélkül. Az ég kezdett fölötte derülni és ő jónak látta ismét a politika tancába keveredni. Azt ne higyeje ám senki, hogy ezt dr. Polith azért cselekedte, hogy saját személyes érdeke ne lépjen előtérbe. Ő nem ir két sort ingyen és egy lépést sem tesz haszon nélkül. Dr. Polith önző, dícsőségszerető, de egyúttal szamitó is. Nyílt térre csak akkor lépett, ha látott benne hasznót. Nézzük csak, mit tesz ma dr. Polith. Egy ízben lapja (Branik) megtámadta báró Nikolits Fedort és pedig akkor, midőn arról kezdtek beszélni, hogy Nikolits leendő kinevezése kongresszusi biztosnak. Midőn már látta hogy csakugyan Nikolits lesz a biztos, ő azonnal engedékenyebb lett és a mikor a kir. biztos kinevezetése ténynyé vált, akkor ő lapjában Nikolitsot az egyik magasztalta. De ez a legszebb (azonban jogosan lehetne mondani legesunyább) a patriárka választása előtt azt hitte, legjobb lesz kedveskedni Brankovits püspöknek és a népek. Mit cselekedett tehát? Nem szavazott. Most mondhatja Brankovits patriárkának, de ugy, hogy senki se hallja: látod én választottalak a népek; a népek pedig azt mondja: én nem választottam Brankovicsot patriárkának. Ezt mindenki nem teheti, csak dr. Polith. Neki minden jó. Csak ne léteznének zasztavások és akkor boldog lenne a szerb nemzet. (Talan igaz is van! Fordító.) Minden rossz, a melytől a szerb nép szenved, az a zasztavásoktól származik. Neki jó a notabilitások is, dacára hogy félrelökik magoktól; ő kegyesen tekint a patriarkai udvarra, habár tudja, hogy ottan félálról tekintenek reá. Ő a szolgálatkészségtől jobbról balra hajlong a karócai palota felé s kész saját lapjában az új egyházi és iskolai organizációt fűnek-fának ajánlani. Neki jó a mai kormányzat Bosznia-Herzegovinában, sőt a zsidó tudósításoknak hitelt adva, azt állítja, hogy ott rendén van minden. (Bizony rendén is van. Ford.) Ő csak „magasabb álláspontból“ nem helyesli ezen tartományok okupációját, de hogy mennyit kinlódik azóta ottan a nép, azzal ő nem törődik, mert ez nem vág a magasabb politika keretébe. Nem szabad elfelejtetnünk, hogy ezen tartományok polgári adlatusa br. Nikolics volt annak idején és miként lehetne ott rossz kormányzat, ahol Nikolits vezette a polgári ügyeket. (Ebben is teljes igazsága van Polithnak. Ford.) Ma nem szabad br. Nikolitsnak semmit sem a szemére lobbantani mert akkor dr. Polithból nem lehet semmi, pedig ő törekszik valamire. És milyen magatartást követ dr. Polith a mai szerbiai radikális kormány ellen? Eppen olyant mint a „Pester Lloyd.“ Dr. Polith nem egyéb, mint politikai szemfényvesztő. Multját azzal akarja megőrizni, hogy néha napján a nép érdekében egy fontosab szót emel, de a felsőbb körökben tetteivel az ellenkezőt cselekszi. Veszélyes dolog az, ha az ember multja mögé rejtőzik. Ez mehet egy ideig, de ha lehull az álarc, akkor vége a multnak is. Annál könnyebben megy törkre az olyan mult, a mely nem a legfényesebb. Dr. Polith pedig nem igen dicsekedhet fényes multtal.”

Szalay György.

A tanítók nagy-gyűlése.

Magyarország néptanítói hosszú 12 év letelte után ismét nagy-gyűlést tartanak Budapesten Szent István napján. 22 ezer tanító, 4000 tanítóno, 1000 kisedővónó s mintegy 2000 a népoktatásty iránt hivatalosan is érdeklődő képezdei tanár, tanfelügyelő, árvaeta, nevelő s hitoktató, egyszóval közel 30,000 oly egyén, kik a magyar nemzet kulturális fejlődésének nemes munkájában tettleg résztvesznek, küldik el legkiválóbb tagjaikat erre az egyetemes gyűlésre, a melyen, mint az előbbi hasonló gyűléseken is, bizonyval nem fognak hiányozni más lelkes férfiak sem, kik átérzeve a népoktatás ügyének nagy fontosságát, mindenkor megjelennek ott, a hol közoktatástyunk fejlesztésének legfontosabb tényezői összegyűlnek, hogy aggdó orvosok gyanánt meg megtapintásák azt az úteret, mely százados küzdelmek között elgyengült s ellenségektől körülvevett nemzetünk megismosodásának, a századunkban már mindenhatóvá lett népműveltségnek lükettéseiről tesz tanuságot.

Közmondásossá lett már hazánkban a tanítók szomorú anyagi helyzete, alkotmányos életünk kezdetétől szakadatlan sorozatban hangzik fel a panasz, hogy külföldi lovakert százezreket s a katonaság fegyvereinek javítására milliókat adunk évenként, míg a népoktatástygre fordított összegeknek egypár ezer forinttal emelése is nagy erőfeszítésbe kerül. Mindamellett ki mérszeli

állítani, hogy az a napfény, melyet egykor b. Eötvös József felgyalasztott s mely a népoktatásügy fontosságát oly közérthetővé tette, ma már halványodik s a nemzet jobbjai már könnyűségei lettek iránta? Nem. Nehéz politikai s társadalmi viszonyaink között akarunk ellenére vergődünk gyakran nem kedvelt utakon, de nincs többé senki, ki a nemzet zömének művelését ne tartsa nemzeti feladatnak s nem lesz többé oly időszak, midőn kicsinylőleg beszéljenek az iskolák hatalmáról.

Lélekemelő példája ennek az emelkedett köztudatnak a tanítók egyetemes gyűlése is. Az ország kormányja, fájdalommal bár, de megkötött kezekkel tagadta meg azt a pár ezer forintot, mely a gyűlés rendezésére szükséges volt; felkelt a művelt társadalom s pár hét alatt krajcáros adakozásokból összegyűlt ez az összeg teljesen. Volt-e valaha Magyarországon gyűlés, melynek céljaira egyesek annyit adakoztak? Nem az első eset-e az, hogy a kormány vezérferfiái, egy gróf Szapáry Gyula s gróf Csáky Albin, mint magán emberek, saját fillérekkel igyekezzenek pótolni azt, amit mint kormányfői feladatnak meg kellett tagadni? A közszellem hatalma az, azé a közszellemé, mely ma már világosan tudja, hogy a nemzetet varázsereje a közművelődés s melynek hatalma alatt mely értelműnek tűnik fel korszakunk irónak. Jókainak ismert mondása: „Magyarországot még egyszer meg kell hódítani s e nagy feladatot a néptanítóknak vár.”

Lázasan működő korunkban napról-napra következnek a gyűlések s az egyetemes gyűlések sem tartoznak a ritkaságok közé. Sokan látszólag méltán kérdezik tehát: vajon nem túlságos-e ez a nagy zaj egyetlen gyűlésért s nem egyesek, habár jóakaratu, turbulancia idezte-e előt az áldozatkésztséget is?

Vannak korszakok, midőn hazánkban felgyulad a szalmaláng, de az a tartós érdeklődés, melyet a társadalom az egyetemes tanítógyűlések iránt mutat, a nép tagadhatlan politikai ösztönének eredménye, annak az ösztönnek, mely egykor a rabszolgaság napjaiban az Akadémia alapításával s Kazinczy-ünnepkel tisztán társadalmi uton egy nagy lépést tett előre, melyet azontúl a hatalom bírlalói sem ignorálhatnak többé, annak a politikai ösztönnek, mely feljajdult a nemzeti zászló megsértésekor s mely a Kossuthok és Deákok nagy műveit diadalra juttatta.

Sokat írhatnak az egyetemes tanítógyűlések működésének gyakorlati sikereiről. Elmondhatnók, hogy ezek teszik általánossá a tanítók önszorgalmazó törekvéseit, az Eötvös-álmot, árvaházat, melyek ma annyi jótékony-ságot gyakorolnak, ezek tették lehetővé a tanítói nyugdíjalapot, mely ma, keletkezése után 15 évvel már 8 millió forint felett rendelkezik, ezek hívták fel a közfigyelmet a magyar nyelv tanításának szükségességére, a népkönyvtárak fontosságára, a hitoktatás reformjára s más fontos kérdésekre. De ha mindezt elmondanánk is, nagyon keveset állítanánk, mert ugyanezeket az egyes tanítógyűlések s a szépen virágzó tanítói sajtó is felkarolták. Az egyetemes tanítógyűlések jelentősége más s sokkal nagyobb. Nem az egyes határozatok döntök e gyűlésen, nem kérdések tárgyalása; az ily nagygyűlések politikai fontossága jelentősége az, hogy eszméket ad irányadókat, hogy egyesíti a népoktatásügygel foglalkozókat s kapcsolatot létesít azok között, kik a jövő nemzedék hivatott nevelői.

Hét főbb nyelv s hét különböző hitfelekezetet darabolja szét belső ellenségeként gyenge nemzetünk fiait apró csoportokra. Az egyes megyei s kerületi tanító-egyesületek e szétválasztó elemi erő hatása alatt igen gyakran előszeretettel keresik azt, ami elválasztja e hazában a polgárt s a szaksajtó sem képes mindig felülemelkedni e korlátolt felfogásmódon. Itt azonban, az egyetemes gyűléseken mindenkor győzött s győzni fog a népoktatás politikai eszméje. Magyarországot tanítók az egyetemes gyűléseken csak magyarok, csak emberek akarnak lenni, a lelkesedés elemi erejével szemben elnémul a nemzetiségi s felekezeti zavaró hang s az a népevelő, ki otthon a kicsinyes hatalmakkal küzd, a görög rege Antacusaként erőt melit itt az egyetemes gyűléseken, hogy világosabban lássa eszményképét, midőn Kárpátoktól Adriáig egy lesz a magyar, midőn a műveltség a hiányokat, sajnos érzik, hogy ma a magyar tanító csak kis gyermekek oktatója, de nagy feladatát, a nép tömegének nevelését meg alig kezdhetette meg. Itt az egyetemes gyűléseken hintik el az új eszméket, törnek új új réseket. S majd egykor évtizedek múlva, midőn hazánkban is uralomra jut a közművelődés s emberszeretet hatalma, midőn nem kell sötét gyanúval vagy éppen ellenszenvvel tekintünk polgártársaink ezreire, a művelődéstörténelem írja sok más tényező mellett a tanítók ünnepi összejöveteleire is fog utalni, mint egyik tényezőre, mely az egykor felekezeti s nemzetiségi miatt közönyös magyart emberré s valódi magyarra tette. Kinek megadatott látni, rokonszenvvel nyújtja kezét az uttörők ünnepi összejövetele felé: a nemzetlet megszilárdulásának egy-egy örömdobbanása ez.

György Aladár.

Az ó-becsei tanítóválasztásról.

Távol estem ugyan Becsétől, de azért lelkesemmel gyakran fölkeresem azt a kedves várost, s minden dolgot, amit Becséről hallok vagy olvasok, mohó vágygyal szívja föl a lelkem. Így voltam az e. b. lap 60-ik számában közölt becsei tudósítással is. De megvallom, nem mindenben elégtett ki, amit a jelzett tudósításban olvastam.

A plébános-választásról irt dolgok általánosságban mozgó, régen ismert szavak; azokra itt nem reflektálok. Azonban a tanítóválasztásról mondottakhoz hozzászólni szükségesnek tartom, mert míg egyrészt egyes kérdések felől tájékozatlannak ismertem fel cikkéből a tudósítót az ott helyi iskolaszéknek az új tanítói állásra megválasztandó tanítókat kivánt kvalifikációra nézve — miután részrehajlónak tartanom az ismeretlen tudósítót nem szabad; — addig másrészt az olvastam ki a sorok

közül, hogy az illető vagy hadilábon áll az iskolaszékkel, vagy pedig nincs tisztában az iskolaszék hatáskörével. Mivel pedig a tanítóválasztás a népoktatásügy magasztosságától elválaszthatlan szent ügy, melyre a ferde s következményeikben káros hatású nézetek — bármily kis mértékben hassanak is azok az illetők körében — mindig zavarólag hatnak; nem vélek hiába való dolgot végezni, ha alábbi soraimmal a dolog mibenlétét megvilágosítom. Hogy én vállalkozom e dologra, annak oka abban rejlik, mert engem, mint távol levőt, kit ez ügyhöz semmi személyes érdek nem fűz, egyoldalúsággal nem vádolhatnak.

A tudósító nem tudja, miért kívánnak az új tanítókat jeles zenei kvalifikációt. Ez a vallomás azt mutatja, hogy nem érdeklődik igazán a tanítói iránt, mert ha ellenkezőleg állana a dolog, bizonyára nem mulasztotta volna el megkérdezni egy iskolaszéki tagtól ennek az okát. S az megmondta volna, hogy: van Becsének egy magasztos hivatású dalköre, melyet eddig nagy áldozatok árán tartott fenn a közönség minden szépért és magasztosért igazán lelkesülni tudó része; mivel azonban ez áldozat meglehetősen túlhaladta erejüket, de ezt az igazán életrevaló intézményt fentartani a nép műveltségét ösztönöz szívtükön hordozók föltétlenül akarják: igen bölcsen kieszkválték, hogy az idevonatkozó törvények és rendeletek szemeltartása mellett, egy új tanítót választanak, ki ezen hivatalnak is eleget tehet s egyszersmind az ő áldozatuk nagyságát az elviselhetőségig redukálja. S mivel az iskolaszék tagjai — szerencsére — egytől-egyig belátták ennek helyességét, így is irták ki a pályázatot. Igen, ezt én megtudtam innen a távolból is, mert érdekel, igazán érdekel a tanítói.

Az a sajtósági félelem, mely a tudósító lelkét szorongatja, hogy t. i. a jó zenesz-tanítóra való tekintettel majd gyöngébb egyen jut a tanítói székbe, az iskolaszék iránt foglalt magában erős vádat. Mert egy iskolaszéki föltűnési, nemcsak, hanem nyilvánosan hangoztatni azon félelmet, hogy a tanítói választásoknál első sorban nem a jó tanítóra tekint, egyenes és hangos vád. Ha pedig nem vád, akkor járatlanság, mivel nincs tudomása a miniszter 1888. évi június 13-án kelt 19014. számú azon rendeletéről, melyben egyenesen meghagyja a miniszter, hogy első sorban a legjobbak közül válasszon az iskolaszék. Ez ma már oly természetes valami, hogy a mellékes kvalifikáció kívánásánál ezt a körülményt az érdekeltek iránt való udvariaságból nem teszik ki; ezért nem tették ki bizonyára Becsén sem.

Legyen azért egészen nyugodt a tudósító ur és ne féljen; ha lesz oly tanító, ki tanítói kvalifikációjával a többi pályázók fölé emelkedik, bizony megválasztják; azonban ha olyan is akad, kinek tanítói kvalifikációja a pályázók legjobbjaiéval megegyez s e mellett ezeken zenei magasabb képzettségével föltűnkedik, az iskolaszék — tekintettel igen nem intenciójára — bizonyára azt fogja megválasztani. S ha ezt teszi, akkor fog csak igazán megfelelni a fent hivatkozott miniszteri rendelet követelményének. Mert azt csak nem róhatják büntül senki egy tanítónak, hogy egy szakban, p. o. itt a zenében, magasabb képzettséggel bír. Sőt oly városban, mint a milyennek én Becsét ismerem, egy jeles tanító, ha mellette jeles zenesz is, nem lesz fölösleges: beleillik az ottani jeles tanítói karba és betölti azt az űrt, amit ma a zeneművészet kedélynemesítő hatását ismerő családok, a közönség, egy képzett zenetanító hiánya következtében érez.

Amit cikkirő ur a szállási Paganinikról és a cseh zene csodaszülötkeiről ír, arra — mivel valami keserű nyelvi malícia szaga ver ki belőle — nem reflektálok, mert a malícia mindig személyeskedést mutat, én pedig azzal vádolni cikkirő urat nem akarom; a tárgyilagosság pedig, melylyel ez állítások tragikomikus tarthatlanságát napnál fényesebben beigazolhatnám, igen megszűre vezetne, s az ily nemű fejtegetések nem is ide, hanem szaklapra valók.

Csak a koncertizáló tanítókra vonatkozólag kérdek még valamit. Vajon ha a becsei tanító urak egyike vagy másika, vagy akár mindenike koncertet adna vagy adott volna, mondja meg tudósító ur, mennyivel tartaná őket gyöngébb tanítóknak, mint manapság? Vagy ha nem, miért nem tartaná őket gyöngébbeknek?

Ismételtem, nem vezette tollamat semmi mellékes érdek. Ha a tudósító cikke alá írja vala nevét, akkor én is aláírom e sorok alá az enyémet, s ezt szívesen tenném, hogy belássa, miszerint céloam a dolgok tisztázása által egyes-egyedül a tanítói haszna, vagy szűkebb körben Ó-Becse városának minden téren való igazi emelkedése volt. De mivel ön névtelenül harcolt, én is névtelen „hősnek” állok be, s nevem helyett két csillagot vagyok kénytelen tenni.

A javulás útja

vagy:

a családi élet boldogsága.

Költői elbeszélés a nép számára.

(Vége.)

III.

Ózvegy Kenderesiné

Azt mondja fiának:

Jaj! fele is oda van már

Apád vagyonának.

Jaj! hová jutunk, ha így

Pusztul minden sorra!

Koldúsbotra támaszkodjam?

Nem erős karodra?

Atyafiság, komaság

Beszélhetett néki,

De az édes anya szó

A szívét úgy tépi!

Százsor megfogadta rá

Szóval és magában,

Hogy neki lát a dolognak

Isten igazában.

De hogy megházasodik,

Csak ezt nem fogadta,

Hej, nem ment ki a fejéből

Csongorádi Magda.

„Látod, fiam, a Boris,

Az a szelíd, jó lány,

Hogyne ismernéd, a Gyöntér —

Az neked való ám!

Köztünk szólva, hallom is,

Hogy te neki tetszel.”

— Soha! soha! nem leszek én

Soha házias ember!

És befog a kocsiba,

A szérűre hajt ki,

És neki lát a dolognak,

A buzát nyomtatni.

Oly hevesen lát neki,

Hajtja szegény parát,

Mintha mostan ütné helyre

Sok év hanyagságát.

Igy ment fölöstökömig,

Akkor megpillentek.

Akkor így szól: „no most újra

Agyazzanak kendtek.

Én egy kicsit elmegyek,

No de nem sokáig.”

— Tudták már jól: merre meddig?

Hát csak a csárdáig.

Várta a bor a csapon,

Várta a cigány is.

Úgy megittak, sirtak-rittak

Kettesen, mint más tíz.

Mikor aztán a cigány

Pad alá került már,

Ó is indul a szérűnek,

De csak kétfelé jár.

Szérű helyett oda jut

A kigyósi érhez,

Ott megbotlik s fejét üti

Egy fa törzsökéhez.

Végig nyúlik a gyepen,

A homloka vérzik.

Ott elájul. Meddig? Jaj, tán

A világ végéig.

IV.

Fut szegény Annuska, fut lélekszakadva,

Hogy utól ne érje apjának haragja.

Nem nézi, hogy merre, nem is igen látná

A felhőkbe burkolt félhold világánál.

Mig végre kimerül és lerogy szegényke

Egy szénaboglyának éppen a tövébe.

Fölkelve, de nem bír, hát magát meglúzza

Az oldalt kikezdett széna közé bújva.

Aztán hallgatózik egy darab ideig,

Azután elalszik és alszik reggelig,

Még a reggelnek is túl pittymalátáig,

Nap heven szállingó darázs dongásáig.

Fölbred Annuska, azt hiszi: otthon van,

Majd eszmél s félénken körül is néz nyomban.

Azt véli: övéké ez a szénaboglya,

Ninesen messze lát a tanjától, gondolja.

Apja már dologban s édes anyja várja.

Meg is indul rögtön, meg a vélt irányba.

Megy-megy soká, hosszan, de csak haza nem ér,

Ehes is szegény már s nincs számára kenyér.

Nincs a széles puszta, ki kocsira venné,

Utba igazitná, vagy haza is vinné.

Sir szegény, könyjéitől csak alig hogy látja,

Hogy erdő szélén van, s jut egy viz partjára.

Megy a viz hosszában, hát egyszer csak ott áll

Egy fekvő embernél, vagy talán halottnál.

Sebzett homlokával fekszik az véresen,

Mellette kalapja hever még a gyepen.

Meglátja Annuska, és uram csodája:

Nem ijed meg tőle, hirtelen láttára,

De nyúl a kalaphoz, megmeríti vizvel,

Homlokára önti, nem egygyel, vagy tizzel.

Csak azon mód, a hogy édes anyja szokta

Az édes apjával tenni ezt gyakorta.

Hát egyszer csak mozdul a fölt holt ember

S néz a lány szemébe fátyolozott szemmel —

S szólítja álmából lágy, suttogó hangon:

„Te vagy Magda?” „Nem, — az édes anyám otthon.”

Kinyitja a szemét Kenderesi Pista,

Felüti a fejét, felül a pázsitra,

Kérdi a csöpp lánykát szelíden, gyöngéden:

„Hogy kerültél ide?” Elmondja az szépen.

Kenderesi Pista talpra áll azonnal.

Öleli a lánykát, elhalmozza csókkal.

Viszi kézen fogva, mig ezt súgja ajka:

„Fölnevellek hát én, ha Isten akarja.”

V.

„Édes anyám! hoztam egy kis unokát!”

„Édes fiam! a jó Isten is megáld.”

„Elverte őt, elüldözte az apja.

De az leszek: apja leszek,

Ha az Isten, a jó Isten akarja.”

„Édes fiam! de mit szólnak majd azok?

Vagy anyját is, talán azt is akarod?”

„Nem, nem anyám! nem kell már a szerelme.

Hogy intézze ezt a dolgot,

Rábizom én a jóságos Istenre.”

„Itt a képe, ártatlanul néz felém;

Csalfa anyját nem akarom látni én.

Ha ezt látom ébren majd, vagy álmomban,

Azt hiszem, hogy ő is tisztá,

Most is tisztá, mint az angyal, ártatlan.”

— De az anyja keresi nagy bújában.

Egész éjjel kóborolt a pusztában.

Majd megállott a kigyósi ér mellett:

Jaj! ha nyoma itt veszett el,

Gonosz ember! hogy számolsz az Istennek?

Kenderesi szérűjénél azt mondják,

Hogy vesse el szíve szörnyű nagy gondját.

Haza vitte mint a lányát a gazda.

— Benyilallik a szívébe,

S néz merően maga elé, néz Magda.

Majd előre, majd visszatér az útja,

Elhozza-e? ott hagyja-e? nem tudja.

Vége-hossza alig van a sírának.

Térdre hull majd, imádkozik,

És megy aztán, neki a nagy világnak!

„Édes fiam!

Hol gyere!

Alig bírtuk

Viselni is

Öreg vagy

S gyöngébb

Nagy lány

Dehogy te!

„Édes anyá!

Hát a Gyöntér

Csak a mód

„Ne aggódj!

Hirdetik is

Gyöntér Bor

Senkimen lá

Egész falu

Annuskával

És a Pista

Olyan szépe

A galambok

Olyan szépe

Békességre

Megosztova

Mindig csak

Ha Annuska

Nem gondol

Nem nézi m

Csak az ár

Az ő édes f

Csak az van

Azzal nyug

S lát dolog

Hej! van is

Hogy kisel

Az a nagy

Nehezült a

Mert ha szü

Holdját, ölt

És a terhe

Azzá olvadt,

Hanem hozza

Munkabírás,

Szép, vallá

A milyenné

Kora hajnal

Késő estig

Akkor aztán

Boriskának

Kikerülti mos

Nem hogy ne

Megtenné az

Taktust ver

Józan élet m

Becsületes, s

Csak azt néz

Segit abban

Az almára

Nemokára

A szerelem

Kicsi gyerm

Mikor Pista

Bölejesében

Nem képzél

VI.
„Édes fiam! nem lehet az ekkép,
Hol gyerek van, feleség is kell még.
Alig bírtuk feledtetni anyját,
Viselni is kell Annuska gondját.“
Óreg vagyok, nem telik az tölem,
S gyöngébb leszek minden esztendőben.
Nagy lányval meg a gond is nagyobbul,
Dehogy telik ilyen öreg kortul.

„Édes anyám! igaza van, látom,
Hát a Gyöntér Boriskát nem bánom.
Csak a módját megejteni bírnám.“
„Ne aggódjál, ezt a dolgot bízd rám.“

Hirdetik is vasárnapon mindjárt,
Gyöntér Borist, Kenderesi Pistát.
Senkisen lát furcsa dolgot ebben,
Egész falu úgy találja, rendben.

Annuskával négy hónap se telt el
És a Pista feleséges ember.
Olyan szépen éldegélnek ketten,
A galambok sem élhetnek szebben.

Olyan szépen éldegélnek négyen,
Békességben, Isten félelmében,
Megosztotva mindenféle sorsban,
Mindig csak szép, soha se rút szóban.

Ha Annuska képét nézi Pista,
Nem gondol már többé a másikra,
Nem nézi már rajt az anya képét,
Csak az árva Annust, a szegénykét.

Az ő édes felesége képe,
Csak az van már szíve közepébe,
Azzal nyugszik, azzal ébred ő fel
S lát dologhoz megújult erővel.

Hej! van is mit helyrehozni, tenni!
Hogy kisebb a gazdaság, még semmi,
Az a nagy baj, hogy adósság terhe
Nehezült a megszűkült telekre.

Mert ha számban összevetjük éppen,
Holdját, ölet, igaz becsifjében,
És a terhet, kamatszázalékot,
Azzá olvadt, ami Jóskaé volt.

Hanem hozzá van itt szív és lélek,
Munkabírás, kitartás tömördek,
Szép, vallásos, tisztességes élet,
A milyenné most a Pistáé lett

Kora hajnal már talpon találja,
Késő estig csak a dolgot állja,
Akkor aztán rajta függ családja,
Boriskának édes szemcszája.

Kikerülti mostan a cigány nép,
Nem hogy neki egyet muzsikáznék,
Megténné azt, de fél, hogy a fitykös
Taktust ver rá: hordd el magad, füstös!

Józan élet mostan a Pistáé,
Beestletes, szorgalmas munkáé,
Csak azt nézi: hol a dolog vége,
Segít abban kedves felesége.

Az almafa virágzik, virágzik,
Nemsokára gyümölcse is látszik.
A szerelem virága, virága:
Kicsi gyermek, szülők boldogsága.

Mikor Pista megállt a bölcsőnél,
Bölejeiben nyugó kisdédénél,
Nem képzelni földi tövösséget
Nagyobbat, mint a milyent ő érzett.

S mikor a sor jött a másikára,
Csak azt érzé, hogy ez folytatása,
Aztán újra megint azt érezte,
Mind a hármát egyformán szerette.

Először csak a szívére kapta,
Majd a karján, a térdén ringatta,
Később szedte föl a kocsijára,
Vele mentek sokszor a tanyára.

A mint nőtt a boldogsága otthon,
Ép úgy nőtt a gazdagsága folyton.
Már a régít a jelen mértéke
Fölözte is, nem csupán elérte.

Hej! de nőtt ám Annuska is szépen,
Mint a róza májusi napfényben,
Sok legényszem tűz is rá naponta,
A hol jár-ke, s ha megy a templomba.

De nem nézi senki, senki jobban,
Mint egy asszony olykor a templomban.
Ha mások már letültek helyökre,
Titkon akkor lopózkodik ő be.

Messziről jön egy-nemely vasárnap,
Megtört arcán szomorúság, bánat.
Oda tapad a lányra nézése...
— Pista látja, de nem veszi észre.

És végén az istentiszteletnek
Ő az első azok közt, kik mennek.
Siettetti a faluból léptét
Más faluba, hol tengeti éltét.

És jön újra egy pünkösdi másnapján,
Nézi Annust völégénye balján,
Nézi, nézi, a hogy a pap áldja,
S úgy megozok hangosan reája!

Ekkor Pista balkan oda lépve,
Elhozza őt az új pár elébe:
„Ketten vagytok, de legyetek hárman,
Anyátokkal édes boldogságban.“

Nézi Annus, véle ifjú párja,
Nézi, nézi — s ráismer anyjára.
Oda rohan azután keblére
S fuldokolnak az öröm könyvébe.

VII.
Mit beszéljek még el? Mi is van még hátra?
Ragyog a boldogság napja a két házra.
Kenderesi István s Galambos házára,
Galambossal együtt Annusra s anyjára.
Boldog mint a két ház, minden lakó benne.
És ezzel mesémnek vége is lehetne.
De el kell mondanom, bár inkább nehezen,
Inkább szomoruan, mint jó kedvvel tesztem,

Hogy míg ezek élnek szívbeli örömben,
Csepi Jóska ott él, senyvéd — a börtönben.
Gonosz indulatja egyszer úgy elkapta,
Hogy embert holtig vert, til is ám miatta.
De van társasága: egy véu mesterlegény,
Gonosz rabló s hozzá katonaszökevény.
Ki az állításkor nem jelenté magát
S most azért is tili az erős kalodát.
Ő is vadházasság nyomorult szülöttje
S így apja nevérol nem irtak fölé,
Ő pedig apjának használta a nevét,
E néven vándorolt, kóborolt szerzetesét.
Igy aztán állitva nem is volt éveikig,
S hogy ezt nem jelenté, ezért is büntetik.
No csak rút egy népség, hitvány elül, hátul,
Már akik származnak a vadházasságbul.
Rosszak önmaguknak, rosszak a hazának,
Kivétel alig van irtagnak, csudának.

Már Pista fiai más emberek lettek, —
Mind a három hasznos tagja a nemzetnek.
Pap lett az egyikből, a másikból gazda,
Harmadik az írott törvényt szolgáltatja.
Beesülük mindhármát, faluban, megyében,
Zöld asztalok mellett s templomi szószékben.
Ilyen módon vált az a haza hasznára,
Hogy rátért apjuk a — javulás útjára.
Egy ártatlan gyermek segíté bár arra,
De úgy nevelte ám Pistát apja, anyja,
Igaz szeretetre fogékony léleknek,
Vezethette hát a szeretet s a gyermek
A boldog, a tiszta családi életre —
Nincs is ennél szcbb a világi életbe!

Dömötör Pál.

Szerkesztői üzenet.

A „Kaloecai Néplap“ tek. szerkesztőségének.
Mielőtt az augusztus 9-iki számban nekem tulajdonított „állítá-
sokra“ felelnék, legyen szabad tudni, honnan veszi a névtelen cikkíró
ur azt az adatot, hogy a zentai ipariszola értesítőjét én ismertem a
„Bácska“ július 4-iki számában?
Egyben legyen szives megemlíteni, hogy vajjon a lelkesí, vagy
bármilyen más téren is azt a felfogást tartja-e helyesnek, mely szerint
a cég vagy hivatal főnöke, a helyettesei által még távollétében, tudomá-
sán kívül viselt dolgokért, sőt nézetnyilvánításokért is személyesen
felelős-e? Kivált ha a nézetek oly férfiuol erednek, aki hibázhat ugyan,
de önmagáért minden előtt helyt állani alkalmas?
Ha ezekre választ kaptam, majd felelek érdelemesen: ha pe-
dig a választ megtagadják, akkor majd megmondom, hogy a ráfogás-
sál elő cikkíró — címzetes micsoda? A szerk.

Naptár.

Augusztus.

Havi és heti nap	Katholikus naptár	Protestáns naptár	Görög-orosz naptár
12 Kedd	Klára	Klára	31 Eudocim
13 Szer.	Hypolit	Ipoly	10 Auguszt.
14 Csüt.	Eusebius	Eusebius	2 István
15 Pent.	N. B. Assz. n.	N. B. Assz.	3 Izsák d.

Felelős szerkesztő: Dr. MOLNÁR ISTVÁN LAJOS.

Helyettesíti:

Laptulajdonos és kiadó: BITTERMANN NÁNDOR.

NYILTTÉR.*)

Válasz a bulkeszi levélre.

(Lásd a Bácska f. évi 57. számát.)

Az én uram azt mondja, hogy nem akar vakan-
dokkal harcolni s nem sokat ad még a „Sárga csikó“
ban sem a kulisszák megett nyertesre. — Hát hiszen
ebben is igaza van az én jó gazdánknak, mert ötlet jól
ismerik Bácsországbán, hanem én, az igénytelen huszár,
sajnálom, de mindjárt kapkodok — a fringyiához.

Azt nem keresem, hogy a levelező Ehös Péter ur
hogy érzi magát a marháik között? mert ez az ő privát
kommoditása, — hanem azt mégis szeretném tudni, hogy
mit akar tulajdonképen az én piros bugyellárisommal?
Hogy fáj a foga a bankókra, azt látom, mert nagyon
zokon esik neki, hogy lát a notárius minden gabna be-
bordási folyamodásért, meg a stempliért stb. 2 frt 70 krt
bevágott s nem átal úgy mellesleg még minket is atya-
fiságosan megrugni, mondván, hogy ezért a pénzért el-
marad a büntetés!

Kedves Ehös Péter ur! Nem úgy van ám ez az
állapot, mint mikor kegyelmed rá ripókodik a nebulókra
s kiadja az ordért, hogy minden gyerek hozon ajándékba
— egy pár tojást! A folyamodás lehet drága, édes ur,
hanem ami erre következik, a behordási engedély, az a
jogtól, nem a pénztől függ. A mi pedig a büntetéseket
illeti, azoktól lehet módja kegyelmednek is a bulkeszi
testvérekkel együtt — nyügni! No de hát jól mondják
az új-palánkaik: „Wie der Schelm ist, so denkt er.“

A gazdám, az igaz, szerette volna a sutban puffo-
gató levelezőnek tisztességes tarkóját szemügyre venni,
ámde én, nem kívánom tőle, hogy gyatra mineműségében
mutogassa magát. Nem akarok hiában gerjedelembe
jönni. Az én óhajításom egyedül az, hogy ha már gya-
lázatosan megrágmazott bennünket a praeceptor ur,
legyen annyi becsület is benne, hogy méltatlanságát irá-
nyunkban tegye is jóvá. Mert, ha továbbra is alattomos
hitvány rágmazó marad, én még huszárkardomra sem
mélthatom. Várok egy darabig. Akarom látni, mit
szeret a piros bugyelláris képű neveletlen ur: a tollat-e
vagy — a botot? — Haj! mert én felfogom találni még
a világtalan-világok végén is!

Ihász Gáspár m. p.

a palánkaí főszolgabíró legénye.

*) Az a rovatban közöltéért nem vállal felelősséget a szerkesztő.

HIRDETÉSEK.

Ajánlat.

Apatini üzletvezetőségünk a n. é. közönségnek ezen-
nel tudomására adja, hogy Apatinban (az uradalmi szé-
rűskertben) fentartott faraktárunkban a következő árak
mellett

tűzelőfa

kaptható.

Egy méteröl tölgyfa	8 frt — kr.
„ „ szilfa	8 frt — kr.
„ „ cserfa	10 frt — kr.
„ „ bükkfa	10 frt — kr.
„ „ körtefa	8 frt — kr.
„ „ hársfa	8 frt — kr.
„ „ dorongfa	6 frt 40 kr.
„ „ tuskófa	5 frt 60 kr.
„ „ nagy fűrészforgács	5 frt 20 kr.

Különösen kiemeljük, hogy a tűzelőfa általunk tel-
jes hasárokban és jó méreteken a közelmert

erdei öl

szerint szolgáltatik ki és ezen kedvező árjegyzés mellett
vételt közhivataloknak, egyesületeknek, magánosoknak,
kereskedőknek, iparosoknak stb. a saját érdekükben és
a takarékoság szempontjából is ajánlhatjuk.

Eissler J. és testvérei

üzletvezetősége Apatinban,
Alföldy-féle házban.

5—4

1036 sz.

tkvi 1890.

Árverési hirdetmény.

A zombori kir. törvényszék mint telekkönyvi
hatóság közhírré teszi, hogy Raskovits Szima s társai
végrehajthatónak Radojevits Zsivkó végrehajtást szen-
vedő elleni 100 frt, illetve 350 frt tőkekövetelések és
járulékaik iránti végrehajtási ügyében a zombori kir.
törvényszék (a zombori kir. járásbíró) területén lévő,
Zomborban fekvő, a zombori 4137. sz. tjkvben A. 1.
alatt foglalt Radojevits Zsivkó nevére álló (20407—
20408.) hr sz. 4 hold 1092 □ öl szántóföld és rétre
az árverést 323 frtban ezennel megállapított kikiáltási
árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan
az 1890. évi szeptember hó 11-ik napján délutáni 3 óra-
kor alulírott kir. törvényszék árverési termében meg-
tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási
áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan
becsárának 10% át készpénzben, vagy az 1881. évi
LX. törvénycikk 42-ik §-ában jelzett árfolyammal
számított és az 1881. évi november hó 1 én 3333. sz.
alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában ki-
jelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez
letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében
a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről
kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Zomborban, 1890 évi június hó 8-án.

A zombori kir. törvényszék mint telekkönyvi
hatóság.

Sztojkovits György,

kir. trvszéki bíró.

4079. szám.

kig. 1890.

Árlejtési hirdetmény.

Ezennel közhírré teszem, miszerint Bács-Bod-
rogh vármegyébe kebelezett Ó-Becse községben
folyó évi augusztus hó 23-án d. e. 9 órakor
Ó-Becse község-házánál egy 10,622 frt 75 krral
előírányszott iskola építése tekintetében árlejtés
fog tartatni.

A vállalkozni szándékozók felhivatnak, hogy
a nyilvános szóbeli és zárt ajánlataikat 10% bá-
natpénzzel ellátva, a mondott napig hozzám
nyujtsák be.

Az építési terv és feltételek Ó-Becse köz-
ség eljűljáróinál tekinthetők meg.

Ó-Becsén, 1890. évi augusztus 2-án.

Vibirál József,

szolgabíró.

3—2

3021. szám.

tkvi 1890.

Árverési hirdetmény.

A hódásghai kir. járásbíró mint telekkönyvi ha-
tóság közhírré teszi, hogy Filipovits Iva végrehaj-
tónak Filipovits Kuzman végrehajtást szenvedő elleni
44 frt 50 kr tőkekövetelés és járulékaik iránti végre-
hajtási ügyében a zombori kir. törvényszék (a hód-
ásghai kir. járásbíró) területén lévő, Bács községben
fekvő, a bácsi 8 sz. tjkvben A. I (16—17.) r. sz. 8
ö. i. sz. alatt foglalt s Filipovits Kuzman nevére álló
ingatlanra 460 frt kikiáltási árban az árverést elren-
delte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1890.
évi szeptember hó 3-ik napján délutáni 3 órakor Bács
község-házánál megtartandó nyilvános árverésen a meg-
állapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan
becsárának 10% át készpénzben vagy az 1881. évi
LX. törvénycikk 42 ik §-ában jelzett árfolyammal
számított és az 1881. évi nov. 1-én 3333. sz. a kelt
igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadé-
képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy
az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénz-
nek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított sza-
bályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Hódásghon, 1890. évi május hó 31-én.

A hódásghai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság.

Árverési hirdetés.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a titeli tek. kir. járásbíró 1480. számú végzése által Takács János és társa tiszakálmánfalvi lakosok javára Dörner Márton, mint a kovily grahovai telepítvényesek állandó választmányi elnöke ellen 201 frt 72 kr. tőke, ennek 1887. évi szeptember hó 15. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 75 frt 01 kr. perköltség erejéig elrendelt ki-légítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 360 frtra becsült 3 drb tenyészbika és 2 drb tenyész kandisznóból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek az 1869/1890. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Tiszakálmánfalva községében leendő eszközésére 1890. évi augusztus hó 18-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitétik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak. Egyben pedig utasítottak alperesek, miszerint a bíróság lefoglalt és fent érintett ingóságokat az árverés napjára előállítsa, a törvényes következmények terhe alatt.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 103. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Titenen, 1890. évi augusztus hó 7. én.

Vigh Aladár,
kir. bir. végrehajtó.

4503. szám.
p. 1890.

Hirdetés.

A Kupuzsina községben gyakorolt italmérsi jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45,896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezés megkísérlésére és az igények tárgyalására határidőül 1890. évi szeptember hó 3-ik napjának délelőtti 9 órája a kir. törvényszék hivatali helyiségében Szondy Mátyás kir. törvényszéki bíró hivatalszobájában kitétik, mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, akiknek az idező végzés külön nem kézbesítették, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idezett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idéztetnek.

A zombori kir. törvényszék 1890. évi július hó 19-ik napján tartott üléséből.

A zombori kir. törvényszék.

4410. szám.
p. 1890.

Hirdetés.

A Veprovác községben gyakorolt italmérsi jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45,896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezés megkísérlésére és az igények tárgyalására határidőül 1890. évi szeptember hó 2-ik napjának délelőtti 9 órája a kir. törvényszék hivatali helyiségében Szondy Mátyás kir. törvényszéki bíró hivatalszobájában kitétik, mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, akiknek az idező végzés külön nem kézbesítették, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idezett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idéztetnek.

A zombori kir. törvényszék 1890. évi július hó 19-ik napján tartott üléséből.

A zombori kir. törvényszék.

4409. szám.
p. 1890.

Hirdetés.

A Kucura községben gyakorolt italmérsi jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45,896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezés megkísérlésére és az igények tárgyalására határidőül 1890. évi szeptember hó 1-ő napjának délelőtti 9 órája a kir. törvényszék hivatali helyiségében Szondy Mátyás kir. törvényszéki bíró hivatalszobájában kitétik, mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, akiknek az idező végzés külön nem kézbesítették, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idezett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idéztetnek.

A zombori kir. törvényszék 1890. évi július hó 19-ik napján tartott üléséből.

A zombori kir. törvényszék.

4453. szám.
p. 1890.

Hirdetés.

A Brestovác községben gyakorolt italmérsi jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45,896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezés megkísérlésére és az igények tárgyalására határidőül 1890. évi szeptember hó 2-ik napjának délelőtti 9 órája a kir. törvényszék hivatali helyiségében Szondy Mátyás kir. törvényszéki bíró hivatalszobájában kitétik, mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, akiknek az idező végzés külön nem kézbesítették, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idezett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idéztetnek.

A zombori kir. törvényszék 1890. évi július hó 19-ik napján tartott üléséből.

A zombori kir. törvényszék.

4296. szám.
p. 1890.

Hirdetés.

A Krusevlya községben gyakorolt italmérsi jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45,896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezés megkísérlésére és az igények tárgyalására határidőül 1890. évi szeptember hó 1-ő napjának délelőtti 9 órája a kir. törvényszék hivatali helyiségében, Szondy Mátyás kir. törvényszéki bíró hivatalszobájában kitétik, mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, akiknek az idező végzés külön nem kézbesítették, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idezett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idéztetnek.

A zombori kir. törvényszék 1890. évi július hó 19-ik napján tartott üléséből.

A zombori kir. törvényszék.

9439. szám.
1890.

Haszonbérbeadási árverési hirdetés.

Az aradi kir. jószágigazgatóság részéről ezennel közzététetik, hogy a kulai kincst. urad. ispánságnál 1890. évi szeptember 3-án d. e. 9 órakor a kucura 944¹¹⁹² hold birtoknak, a kulai volt sörház és melléképületeinek, egy a sörházhoz tartozott 53³³³ hold földeknek; továbbá a palánkai kincst. urad. ispánságnál 1890. évi szeptember hó 4-én d. e. 9 órakor a tovarisovai 308¹¹⁰⁰ hold és az ó palánkai Zagrada nevű 130¹⁵⁰³ hold földek további hasznosítása végett szóbeli nyilvános árverés fog tartatni, melyhez a bérelni szándékozók oly hozzáadással hivatnak meg, hogy az árverési feltételek az illető ispánságnál megtekinthetők. Aradon, 1890. augusztus 3. án. **M. kir. államjóságigazgatóság** (Utánnymomat nem díjazatik.) 2-1

4741. szám.
p. 1890.

Hirdetés.

Az Ó Verbász községben gyakorolt italmérsi jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45,896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezés megkísérlésére és az igények tárgyalására határidőül 1890. évi szeptember hó 3-ik napjának délelőtti 9 órája a kir. törvényszék hivatali helyiségében Szondy Mátyás kir. törvényszéki bíró hivatalszobájában kitétik, mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, akiknek az idező végzés külön nem kézbesítették, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idezett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idéztetnek.

A zombori kir. törvényszék 1890. évi július hó 19-ik napján tartott üléséből.

A zombori kir. törvényszék.

4958. szám.
p. 1890.

Hirdetés.

A Torzsa községben gyakorolt italmérsi jogért megállapított kártalanítási összegre vonatkozólag az 1889. évi 45,896. számú igazságügyminiszteri rendelet 9. és 10. §-aihoz képest az egyezés megkísérlésére és az igények tárgyalására határidőül 1890. évi szeptember hó 3-ik napjának délelőtti 9 órája a kir. törvényszék hivatali helyiségében, Szondy Mátyás kir. törvényszéki bíró hivatalszobájában kitétik, mely határidőre a közbirtokosság tagjai, még pedig azok is, akiknek az idező végzés külön nem kézbesítették, figyelemzetéssel az elmaradásnak az idezett rendeletben megállapított következményeire, ezennel idéztetnek.

A zombori kir. törvényszék 1890. évi július hó 19-ik napján tartott üléséből.

A zombori kir. törvényszék.

Üzlet eladás.

Betegségem miatt, helyben régóta fennálló rőfőskereskedésemet

felhagyom s ennek folytán ezt úgy, mint teljes bolti felszereléseimet igen kedvező feltételek mellett

eladom.

Komoly reflektánsok kéretnek alulírotthoz bővebb tudósítások végett fordulni.

Wamoscher Mihály,
Prigl.-Szt.-Iván.

2-1

Hirdetés.

A zombori kir. törvényszék telekkönyvi hatóságának 661/1889. sz. végzése alapján közhírré teszem, miszerint a zombori 213. sz. tjkönyvben foglalt, Zomborban az apatini utcában 8. ö. i. szám alatt levő, 6 szoba, beüvegezett széles folyosó, és a szükséges melléképületekből álló kényelmes lakházat folyó 1890. évi november hó 1-én kezdődő használatra bérbé adom. Zomborban, 1890. évi augusztus hó 10-én.

Lippert Ferenc,
ügyvéd, mint zárgondnok.

3-1

Földeladás.

A csicsovai pusztában a szöntai országutra dülő s a ferenc-csatornai hidon túl fekvő 4 hold 1490^{1/2} □ öl szántó és a hozzátartozó nádasossal; továbbá a szöntai országút mellett a ferenc-csatornai hid mellett innen fekvő 6 hold 58^{1/2} □ öl szántóföld szabadkézből örök áron eladó.

Bővebb értesítés **Tillinger Ferenc** városgazdánál Zomborban nyerhető. 3-2

386 szám.
1890.

Árverési hirdetés.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a titeli tek. kir. járásbíró 2149. és 2150. számú végzése által Kriszhaber Simon kishegyesi lakos javára Müller Vilmos és társai kátyi lakosok ellen 300 frt és 1900 frt tőkék, ezeknek 1890. évi április hó 1-ő napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 130 frt 12 kr perköltség követelés erejéig elrendelt ki-légítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 417 frt 70 kr-ra becsült egy Sigi-féle 284. számú 10 lóerjű gőzgép locomobil, egy buzáztató, különféle gazdasági eszközök és butorokból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 2188/1890. sz. kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínén, vagyis Kátyon alperes lakásán leendő eszközésére 1890. évi augusztus hó 14-ik napjának délutáni 2 órája határidőül kitétik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg: hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. c. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Titenen, 1890. évi augusztus hó 5. napján.

Vigh Aladár
kir. bir. végrehajtó.

3787. szám.
kig. 1890.

Pályázat.

Bács-Bodrogh megye ó-becei járásba kebelezett Turia községben íresdedében levő községi szülésznoi állásra ezennel pályázat hirdettetik.

Ezen állás javadalmazása: havi előleges részletekben nyerendő évi 150 frt fizetés és a szabályrendeletben megállapított minden szüléstől 50 kr és minden további látogatásért 20 kr.

Felhívom ennél fogva azon okleveles szülésznoket, kik ezen állást elnyerai óhajtják, hogy ez iránti kérvényüket az oklevéllel felszerelve, hozzám f. évi szeptember hó 1-ig nyujtsák be. Pályázóktól a szerb nyelv bírása megkívántatik.

A választási hatánap a kérvények beérkezése után fog kitétetni.

Ó Beceén, 1890. augusztus 3. án.

Vibirál József,
szolgabíró.

3-1

Árverési hirdetés.

A hódásghai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a déronyai róm. kath. templompénztár végrehajtónak Ketterer Teréz férj Knebl Mihályné s társai végrehajtást szenvedők elleni 130 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a zombori kir. törvényszék (a hódásghai kir. járásbíró) területén lévő, Déronyai fekvő, a déronyai 179. sz. tjkvben Ketterer szül. Holbmayer Rozália, Ketterer férj. Knebl Terézia, Ketterer férj. Schusztler Regina, egy kisk. Ketterer Antal, Mihály, Marianna, Magdolna és Katalin nevén álló A + 2934 hr. sz. 450 □ ölnyi szőlőre 100 frt, egy a déronyai 456. számú tjkvben A. I. a foglalt Ketterer férj. Knebl Ferencné, Ketterer férj. Schniezer Regina, kisk. Ketterer Antal, Mihály, Marianna, Magdolna és Katalin nevén álló (263-264.) hr. 151. ö. i. sz. ház és 400 □ ölnyi beltelekre az árverést 400 frtban ezennel külön külön megállapított kikiáltási árban, és pedig mindkét ingatlanra a C. 2., illetve C. 3. sorsz. a. özv. Ketterer szül. Holbmayer Rozália javára bekebelezett életösztiglan szolgalmi jog épségben tartásával elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi augusztus hó 30-ik napján délutáni 3 órakor Déronya községében megállapított nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át vagyis 10 frt és 40 frtot készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírral a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. Kelt Hódásghon, 1890. évi április hó 13. án

A hódásghai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság.

Tűzifaár leszállítás.

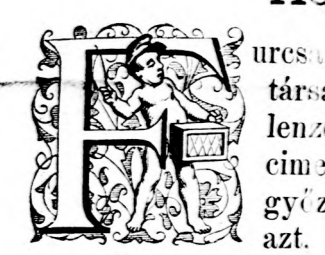
A cser- és tölgyfahasáb olének árát mai napon egy forinttal leszállítottuk.

Roheim Károly és fiai.

6-6

ELŐFIZETÉ
Egész évre . . . 6
Fél évre . . . 3
Negyed évre . . .
A lap szellemi rész
küldemények a szer
nek. anyagiak a la
donosnak küldet

Egyes szám ára 10

az adókövetés idejében
ég felé, tulajdonképe
jajdulás mind az ic
adót kivetik, és hogy
csékélyebb többlet
ség szaporodása, a v
ipar és a kereskedel
hatná. Azoknak a fel
déseknak, melyek ép
mint 1890-ben, ép
1887-ben, az eredmé
15 év után 17-9 mill
dett, vagyis csak 5%
az összes egyenes ad
majdnem 20%-al több
A néhol az „att
lékeztető hevesseggel
felírások, a küldött
és előterjesztéseiben
szén a „sed avenam
a magyar vérben, esa
lamennyi, és ez az: t
10%-nál a kivetni pa
adó vagy sem? Pedig
csak akkor intézhető
mumot a kivető köze
akkor nem ám azon
nunk, kik a törvény
hajtják, hanem kérel
törvény módosítását!

Hányan vannak
ügyvédeink, orvosaink
ismerettel elmondhatj
jövedelem 10%-át f
már ezen, ellenzéki,
szavak szerint is alig
jogosult és jogosulat
Ily körülmények
jobb szolgálatot teni
végrehajtás netáni eg
törvénynek célszerű
Hangoztatta eme
miniszter, rég elism
ennek azonban alig m
melyek ez irányban
lődvé, a törvényhoz
A panasz, első
len irányul. Mindenes
mídon az állam háro
ellentmondó alapon
jövedelmet.

Legutóbb is az
ségéhez fordul. Hom
vállaltja be a jövedel
alapján maga ejti m
szavát kívánja polgár
benne. És midőn egy
adózó mindketten má
akkor még tovább me
állít fel, melyek ne
nem általában állana
házbér hányadrésze a
gédmunkások száma
következtetni sat.

Mindegyike ezen
véve helyes lehet, e
aligha produkálhatna
az adózó polgárra
szava mellett tett
tekintet? És kell-e
mint ha a kivető bi
kiérdemel nagyobb
őszinte bevallása,
nyek, melyek látsza
bizonyítanak. Ha m
szavát adja, tisztess
hinni, hanem ha e
inquisitorius eljárás